

Martin Bril

(Deze tekst is uitgesproken bij de opening van het billboard op het Stationsplein bij Amsterdam Centraal.)

Wachten is een vak apart. Wachten is een werkwoord met verschillende kanten. Je kunt wachten tot je een ons weegt, en je kunt wachten op een wonder. Dit komt vaak op hetzelfde neer, maar niet altijd. Wachten, dames en heren, is een mooi werkwoord. In principe heb je twee soorten wachten. Je kunt lang wachten, en je kunt kort wachten. Lang wachten is het moeilijkst. Dan moet je berusten. De trein komt over drie kwartier, je vlucht is een halve dag vertraagd, de bus staat vast in de file. Ga dan maar eens wachten. Sommige mensen kunnen het, die gaan slapen, een boek lezen, puzzelen, of op hun laptop werken. Voor hen werkt het wachten bevrijdend. Andere mensen daarentegen worden gek of dronken. Het korte wachten is andere koek. Wachten op de tram die ieder moment kan komen, wachten tot het stoplicht op groen springt, wachten tot degene voor je in de rij bij de geldautomaat klaar is met pinnen, wachten tot je over kunt steken.

Eigenlijk is dit type wachten geen wachten, het is meer een soort pauze, een kort moment van stilstand, een gedwongen oponthoud. Je weet dat het zo voorbij is, en dan gaat de stroom verder. Kort wachten - daar mag ik graag naar kijken. Mensen die bij een zebepad staan. Ze dreuntelen. Ze kijken om zich heen, op hun horloge. Ze wisselen hun woord met degene die naast hen staat, of ze bellen. Ze trekken geïrriteerd aan een sigaret, ze zuchten en denken aan de afspraak waar ze naar onderweg zijn, of aan de vrouw waar ze vandaan komen. Als je goed naar hun gezichten kijkt, zie je hun leven, hun hele hebben en houden. Je voelt waar ze heen gaan, en je weet waar ze vandaan komen. Je ziet het leven in zijn volle omvang, de vermoeidheid, de verwachtingen, de hoop, de angst, de haast en de berusting. Je ziet verliefdheid, achterdocht, teleurstelling, het goede humeur, blijdschap. En het duurt maar kort.

Het hele leven in een paar tellen. Reinier Gerritsen heeft dat wachten gefotografeerd. Hij is hier, op deze plek, voor het station begonnen en is vervolgens de wereld in getrokken. Overal fotografeerde hij wachtende mensen, meestal van grote afstand en gekleed in een gele jas, zodat de mensen zouden denken dat hij een landmeter was, een fotograferende wegwerker. Het resultaat van al die reizen is nu hier te zien, op de plek waar de reis begon. Het is een meesterlijk werk dat aantoont dat het overal op de wereld hetzelfde is, het wachten en het leven zelf, en dat wij allemaal inwisselbaar zijn met anderen. Iedereen is uniek, maar als we staan te wachten, zijn we allemaal hetzelfde.

Martin Bril

(Text written for presentation of the billboard at the Central Station Amsterdam.)

Waiting is a phenomenon in its own right. Waiting is a word with many different connotations. One can wait till the cows come home and one can wait for a miracle, which boils down to the same thing, even if not all the time. Waiting, Ladies and Gentlemen, is a beautiful word. It can be said that there are two sorts of waiting. You can wait for a long time or you can wait for a brief moment. Waiting for a long time is the hardest. One must

submit: the train comes in forty five minutes; the flight has several hours delay; the bus is held up in traffic.

You just wait.

Some people don't mind that sort of waiting at all: they take a nap, read a book, solve a puzzle or work with their laptops. To them, waiting is a relief. Others, on the other hand, go crazy. Waiting for a brief moment is a whole different story. Waiting for a tram that can arrive at any moment, waiting for the traffic light to turn green, waiting at the cash machine for the person in front of you to finish, waiting till you can cross the street. In fact, that is not really waiting; it is more of a pause, a momentary stillness, an unintended delay. You know that it is over soon and then life goes on. Waiting a moment can create something to look forward to.

Take pedestrians waiting at a zebra crossing. They loiter. They look around or check the time. They chat up the person standing next to them. They talk on the phone. They take an impatient drag of their cigarette. They sigh, thinking of the appointment they are on their way to or the date they are coming back from. Looking carefully at their faces you can catch a glimpse of their lives, of who they really are. It is as if you knew where they were going and where they were coming from. You see life in all its glory: the weariness, the expectations, hope, fear, haste and resignation. You see love, doubt, disappointment, satisfaction and happiness.

All that, the whole life, in just a blink of an eye.

Reinier Gerritsen captured the process of waiting in his photographs. Here is where he began, in front of the central station, before embarking on the tour of the world. Where he went, he photographed waiting people, most of the time from a long distance and wearing an orange workman's vest to disguise himself as a road worker taking measurements. Now one of the results of his journey can be seen here, at the place where it began. It is a master work demonstrating that waiting, indeed life, is the same everywhere, and that we are no different from one another. Everyone is unique, but when we are waiting, we are all the same.